

Patrícia Gabancho publica 'Crònica de la independència', on imagina el país del futur i la manera pacífica com es va separar d'Espanya

Catalunya, any 2037

Ignasi Aragay
BARCELONA

Després d'haver aconseguit que molta gent s'adoni de quin és *El preu de ser catalans* –“fins i tot el Montilla comença a ser-ne conscient”–, la periodista i assagista Patrícia Gabancho proposa ara un nou pas: imaginar que ja no cal pagar cap preu als veïns. Ho fa amb el llibre *Crònica de la independència* (L'Arquer), una obra en què inventa un plàcid procés d'independència i imagina com seria el país al cap de 27 anys d'haver-la assolit.

El llibre té una estructura original. El protagonista és un científic català que des de fa anys viu al Canadà, a qui un col·lega d'universitat encarrega fer un informe sobre la independència de Catalunya. De fet, és el mateix fill de l'autora. L'obra consisteix no en l'informe, sinó en els materials que Daniel Febrés Gabancho reuneix per fer-lo: retalls periodístics de quan es va produir la ruptura amb Espanya (primera part del llibre) i entrevistes fetes el 2037 amb consellers del govern català, historiadors, comunicòlegs, periodistes (segona part). Tot ficció, esclar. Però ficció amb vocació de versemblança.

L'origen del llibre està en l'editor Fèlix Riera, que va reptar l'autora a imaginar-se com seria la Catalunya independent. Però si la pregunta era estimulant, “la resposta encara ho és més”, assegura Riera, que el recomana no només als independentis-

Patrícia Gabancho fa versemblant i fàcil la independència de Catalunya. Ingenuitat o lucidesa? El lector tria ■ M. ÀNGELS TORRES

tes, sinó a tots els qui creuen que “la política és l'art d'imaginar coses”. I la veritat és que sí, que Gabancho n'ha imaginat moltes, de coses.

Per començar, ha imaginat un procés d'independència

El país sobirà és molt diferent de la vella Catalunya espanyola de principis del segle XXI

que arrenca el 25 de maig del 2010 amb una votació al Parlament proposada, atenció!, per Miquel Roca. “Necessitava un *outsider* de prestigi, perquè la classe política actual no ens portarà enlloc”, explica Gabancho, que curiosament no dona cap paper rellevant a ERC i sí a les plataformes cíviques i al govern d'unitat catalanista sorgit de la mala maror que provoquen la suma de tres factors: la sentència del Tribunal Constitucional, un finançament irrisori i la crisi econòmica global. Els sona?

Tot això, i molts més detalls –des del suport europeu fins a la reacció espanyola–, s'explica a través de

suposats retalls de premsa de cròniques, articles d'opinió, editorials, titulars de portada... No té desperdici, per exemple, l'editorial amb què el diari *El País* rep la declaració d'independència catalana, o els articles de Desclot a l'AVUI i Quim Monzó a *La Vanguardia*. Els periodistes “usurpats”, tal com els descriu Gabancho, són ben diversos. I als que s'ho podrien prendre malament els ha canviat el nom, però queda clar de qui es tracta. La diversió està assegurada.

A la segona part del llibre, els responsables polítics del 2037, inclosa la presidenta de Catalunya, Alba Artigas, fan el retrat d'un país que,

en moltes coses, té poc a veure amb el d'avui: Gabancho descriu una independència que, especialment els primers anys, porta molta il·lusió i molta excel·lència al poder. Les coses comencen de zero i comencen bé. El consumisme es frena, el turisme està restringit, està prohibit construir cases adossades i fer jubilacions anticipades i els tractaments sanitaris cars no s'apliquen a més grans de 80 anys. En fi, tot plegat molt diferent de la vella Catalunya espanyola. “No tenim per què imaginar que tot sempre hagi d'anar malament”, diu Gabancho.

Ingenuitat o lucidesa? Vostès mateixos. ■

Tocs de cobla

Josep Pasqual

Borgunyó de León

Els paral·lelismes entre Borgunyó i León no semblen gaire evidents. Els rumbos divergents de les seves carreres artístiques o les característiques dels seus catàlegs no els vinculen especialment, però en aprofundir-hi s'endevinen trets que en podrien fer, com a mínim, dues personalitats complementàries. El més destacable, l'abnegació amb què han tractat la música per a cobla, de la qual han defensat a ultrança la seva arrel popular i li han proporcionat, amb diferents procediments, una excel·lència extraordinària.

Jordi León rebrà dissabte el premi Agustí Borgunyó que li ha atorgat Sabadell Més Música per “la seva trajectòria pedagògica, com a director, compositor i intèrpret de flabiol”. És indiscutible que si alguna cosa fa de León una personalitat irrepètible és la seva dedicació al flabiol.

El compositor i director Jordi León obté el premi Agustí Borgunyó

Amb ell, l'instrument ha passat de ser considerat una addenda prescindible de la cobla a adquirir una personalitat pròpia indispensable gràcies a la feina que ha desenvolupat en els camps de la pedagogia, de la interpretació, de l'assessorament a lutiers i a la composició específica. En tot cas, el que l'ha fet mereixedor del guardó té més a veure amb la batuta que amb el flabiol. Jordi León ha estat un dels instigadors més convençuts i convincent amb què ha comptat la música per a cobla, i de la seva pertinaciosa constància han sorgit algunes iniciatives que la fan brillar especialment. Les més opulentes, la qualitat que ha assolit una formació com la cobla Sant Jordi o un cicle com el del Cobla, Cor i Dansa, del qual ha estat una de les ànimes forjadores. Potser no es coneixien, però és molt possible que Borgunyó es feliciti per una vinculació *ad aeternum* amb León. En tot cas, el que és segur, és que a León li ha d'entusiasmar vincular-se tan estretament amb Borgunyó.

Els detalls

Picades d'ullet a Roca i Castells

El llibre de Gabancho és ficció, esclar. Però hi ha molts protagonistes reals. Aquest és el cas, per exemple, de Miquel Roca, a qui es crida per presidir el govern catalanista sorgit després del fracàs del finançament i l'agressió del Tribunal Constitucional. És Roca qui es treu de la màniga la declaració d'independència. El primer president de la Catalunya sobirana, en canvi, és Antoni

Castells, l'heroi perdedor del finançament. Tots dos ja han llegit el llibre i s'han fet un fart de riure, “però no s'han compromès a fer-lo realitat”,romeja l'autora.

Homenatge a Pasqual Maragall

També hi ha referències a Maragall. En la Catalunya independent, un dels dos partits majoritaris és el Partit Demòcrata, una mena de sociovergència. L'altre és el

liberal, on van a parar gent d'Unió, del PP i també de CDC. L'altra referència a Maragall és l'entrevista fictícia a un nét seu, Gabriel C. Maragall: segueix la tradició política de l'avi i diu coses molt interessants.

Què passa amb el Barça i l'Espanyol

Que ningú no es preocupi. En la Catalunya independent de Gabancho, el Barça no es queda sense feina, simplement canvia de rival: en

lloc del Madrid, el Milan. Com que a Espanya ja no el volen, al final s'apunta a la Lliga italiana. I l'Espanyol, que no canvia de nom, també.

El premi Nobel, el català i els peatges

Catalunya i la cultura catalana reben les simpaties mundials pel fet de ser un país nou, pacífic –no té exèrcit– i pròsper. Això facilita el fet que se li concedeixi el primer premi Nobel de literatura, que

va a parar a Porcel, esclar. Pel que fa al català, és declarat única llengua oficial, però el castellà hi segueix ben present. I quant als peatges, no s'extingeixen pas. Altres curiositats: la moda de l'esquí s'acaba perquè no hi ha neu, la política és principalment cosa de dones, els nens de set anys aprenen a l'escola qui era Ramon Llull i les Illes Balears s'annexionen a la Catalunya independent per voluntat pròpia. Vaja, que somniar és gratis i a més no fa cap mal.